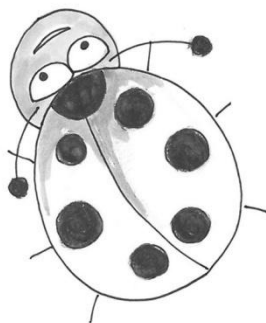

Beruška a ztracené puntíky

Tak jako si holčičky každý večer sundávají sponky z vlásků, tak si i beruška Bára, než šla spát, pěkně poskládala svoje puntíky vedle postýlky na stoličku.

Barborka měla svoje puntíky moc ráda. Bylo jich přesně sedm a podle nich se poznalo, že není obyčejný brouček, ale beruška. Sotva ráno vykouklo sluníčko, tak vyskočila i Bára z postýlky. Šla se umýt a nasnídat. Potom si dala puntíky pěkně zpátky na křídýlka. A šup, utíkala si hrát ven za svými kamarády.

Barborka měla spoustu kamarádů v lese i na louce. Ale nejradši si hrála s lučním koníkem, včelkou a motýlkem. Scházeli se každý den a vždycky vymysleli nějakou zábavu. Na podzim honili poletující listí a taky počítali, kolik mají podzimní stromy barev. V zimě jsou

všichni broučci a motýlci schovaní aby nezmrzli. To potom nejradši sedávali doma a četli si pohádky. A nebo spali. Když už konečně začalo léto, tak mohli chodit na pískoviště nebo na houpačky.

„Dneska je krásně teplo a já mám skvělý nápad,“ volala na kamarády jednoho slunečního dne Beruška.

„Půjdeme se koupat k rybníku. Co vy na to?“

„Hurá! Ukážu vám, jak umím skákat do vody,“ radoval se luční koník. Ostatním se nápad taky moc líbil, a tak šli. U rybníka bylo veselo. Každý kdo má vodu aspoň trošku rád se přišel vykoupat nebo si hrát na mělčině. Koník ukazoval skoky do vody, všichni na sebe stříkali vodu, plavali a

smáli se. Moc se jim tam líbilo a kamarádi tam byli až do večera.

Když se večer chystali domů, tak včelka najednou zavolala.

„Podívej Barčo, kdepak máš puntíky?“

„Jejda,“ polekala se beruška. „Já si je zapoměla sundat než jsme si šli hrát. Co teď budu dělat?“ rozhlížela se Bára okolo a bylo jí do pláče. „Bez puntíků přece nikdo nepozná, že jsem beruška.“

„Neboj se, pomůžeme ti hledat,“ utěšovali kamarádi berušku. A tak běhali kolem rybníčku. Nakoukli pod každý lístek a za každý kamínek. Jenomže puntíky nebyly nikde k nalezení.

„Asi jsou ve vodě,“ říkali všichni.

„Co teď? Nikdo z nás se přece neumí potápět,“ povídá Bára a kouká smutně na rybník. A tu najednou z vody vykoukne rybka.

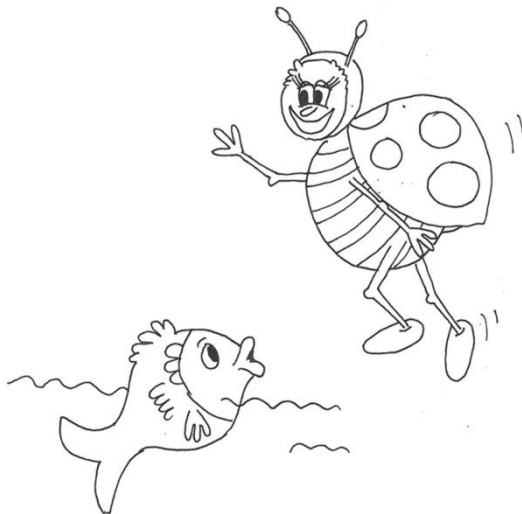
„Copak se vám stalo, že jste tak smutní?“ ptala se.

„Ale, asi se mi potopily puntíky, protože je tady nikde nemůžeme najít,“ naříkala beruška.

„Neplač, to je přece lehká pomoc,“ usmála

se rybka. Na chvílku se ztratila pod vodou a už je nese.

„Byly až na dně,“ povídá. Tady je máš a pěkně si je spočítej, jestli jsou všechny.“

„Moc ti děkuji za pomoc rybičko,“ přestala Barborka plakat a hned si dávala puntíky kam patří. A protože už byla skoro tma, tak se kamarádi rozloučili a každý utíkal domů na večeři. Doma si Bára puntíky ještě pro jistotu pořádně přidělala.

Od té doby už berušám nejdou puntíky sundat, to aby se jim neztratily. A taky proto, aby si nikdo nespletl berušku s jiným broučkem.